

Millaista Eurooppaa toivotaan vuosituhannen alkuvaiheessa?

Katolilaisten reformiliikkeiden julistus koskien 50 vuotta täyttäneen Euroopan tulevaisuutta

Meidän maanosassamme yhteistyö Euroopan Unionin perustaneiden valtioiden välillä on ollut ja on edelleenkin melkoinen saavutus viime vuosikymmenten historiassa. Nyt Berliinin muurin kaaduttua ja kylmän sodan loputtua Euroopan edessä on uusia haasteita, mm. Itä-Euroopan ja Turkin hyväksyminen Unionin jäseniksi, Euroopan rooli maailmassa, huomattava siirtolaisuus kolmansista maista, omien julkisten laitosten järkevä toiminta sekä sisäinen yhteenkuuluvuus, sosiaalinen tasa-arvo ja järkevä talouskasvu ovat tärkeitä tavoitteita.

Rooman sopimuksen allekirjoituksen 50 vuotispäivänä (25.03.2007) Euroopan valtiot etsivät arvoja ja stretegioita, joilla kohdata nykyiset vaikeudet. Virallinen kirkko – Euroopan piispojen kautta – on laatimassa asiakirjoja ja aloitteita, jossa ei kuitenkaan oteta riittävästi huomioon Jumalan kansan odotuksia ja osallistumisen tarvetta. Tavallisina kristittyinä me, jotka elämme uskonelämääme katolisen kirkon sisäpuolella ilman minkäänlaista hierarkista roolia, haluamme kuitenkin osallistua Eurooppaa koskevien perushaasteiden ja -kysymysten pohtimiseen:

- 1) Euroopan roolin maailmassa on oltava etusijassa. Yhteisen ulkopoliittikan saavuttaminen ei yksin riitä, mikäli ei sanota, mistä politiikasta on kysymys. Meidän mielestämme Eurooppa on kykenevä ja velvollinen seuraaviin suorituksiin:
 - päättäväisempi rooli yhteisöpolitiikassa ja suhtautumisessa kansainvälisiin tunnettuihin laitoksiin (YK, FMI, maailman pankki, maailman kauppajärjestö). Maailmanlaajuiset suhteet Pohjoinen - Etelä on katsottava aivan eri perspektiivillä, jotta kamppailu globalisaation tuomia kielteisiä seurauksia ja köyhyyttä vastaan kävisi mahdolliseksi ja järkevää kehitystä edistettäisiin;
 - radikaalia suunnan muutosta kansainvälisellä näyttämöllä. Euroopan on vakuutettava olevansa täysin riippumaton ainoaksi jääneestä globaalisuurvallasta, jotta Eurooppa voisi tulla todelliseksi rauhan välittäjäksi eri konfliktien vaivaamien maiden hyväksi (erityisesti Lähi-Idässä ja Afrikassa);
 - edellä mainitun seurauksena on aktivoitava politiikka, jonka avulla Euroopan sotilasrakenteet erotetaan Yhdysvaltain sotastruktuureista, sotilasmenot supistetaan ja aseiden vienti lopetetaan kokonaan. Samanaikaisesti EU:n on tehtävä omia aloitteita tai tuettava jäsenvaltioiden tai yhteiskunnan hyväksi toimivien järjestöjen aloitteita, joilla väkivallattomasti estetään konfliktien puhkeamista ja/tai voidaan vaikuttaa konfliktien lopettamiseksi tai rajoittamiseksi;
- 2) Kansalaisten ja työväen oikeuksien muutamassa EU:n asiakirjassa tunnistamisesta huolimatta, Euroopan on toimittava päättäväisemmin ko. oikeuksien toteuttamiseksi. Itse asiassa perussosiaalioikeuksille ei ole olemassa riittäviä takuita, johtuen siitä, että liberaali talousmaailma ja sen ideologia ovat tulleet ylivoimaisiksi. Siksi Euroopan on varovaisesti ja oikeudenmukaisesti ryhdyttävä puolustamaan hyvinvointivaltion mallia, jotta heikompien (eläkeläiset, työttömät, nuoret, yksinhuoltajat, perheelliset...) kurjuuteen ja epätoivoon joutumisesta välttyttäisiin. Sen lisäksi on päättäväisemmin tuettava ja edistettävä tasa-arvolakia sukupuolten välillä;
- 3) Meidän maanosassamme ”viimeiset”, joihin viitataan Raamatussa ovat kolmansista maista tulevat maahanmuuttajat. EU:n ja sen jäsenten poliittiset toiminnat eivät ole riittäviä Eurooppaan jo tulleiden ja/tai tulossa olevien siirtolaisten toiveiden ja tarpeiden tyydyttämiseksi. Sen lisäksi Euroopassa ei tiedosteta riittävästi siirtolaisten tuomista yhteiskunnallisista ym. hyödyistä;
- 4) Rikollisten valta nousee koko ajan, joutuen talouden ja viestinnän globalisaatiosta. Tämän vallan levitessä Euroopassakin EU:n valtaelimet eivät näytä ymmärtäneen kysymyksessä olevan ongelman vakavuutta. Siihen pitäisi puuttua päättäväisesti, jatkuvasti ja maailmanlaajuisesti.

Ehdotustemme laatimisessa sielumme ja järkemme ovat suuntautuneina Raamattua kohti. Tästä syystä emme ymmärrä emmekä tue katolisten piispojen jatkuvaa julistusta ja toimintaa, jotta EU:n perusasiakirjoissa sekä tulevassa ”Berliinin julkilausumassa” mainittaisiin Euroopan ”kristilliset juuret” ja jopa vetoamus ”Jumalaan”.

Olemme vakuuttuneita, että Euroopan historiassa tärkeitä kulttuurilähteitä on ollut enemmän kuin yksi ja että kristinuskon jättämä vahva leima on usein hämärän peitossa, joten uskonnon selvällä erottamisella siviilimaailmasta on suuri inhimillinen ja kristillinen arvo.

Piispojen em. vaatimusten seurauksena muiltakin tahoilta saattaa tulla lisää omia ”identiteetteja” koskevia vaatimuksia, jonka vuoksi syntyisi turhia ja historian vastaisia väärinymmärryksiä ja jakautumisia.

Jumalan Sana ei tarvitse viranomaisten antamia tunnustuksia tai etuoikeuksia, koska Sitä julistavat luontevasti köyhä Kirkko ja vapaaehtoiset kristityt.

Mielestämme uskonnon vapaus saa riittävästi tukea jo olemassa olevista laista (Perusoikeuksien t.s. Nicen asiakirja art. 10) emmekä katso suopeasti kirkkojen virallista läsnäoloa EU:n toimielimissä (Euroopan perustuslakiehdotus art. 52, kohta 3). Kirkot omine järjestöineen voivat julistaa sanomansa Euroopan lain (art. 47) mukaisesti seuraten demokraattisia tavallisia sääntöjä.

Me toivomme myös, että Euroopan maiden katolilaiset tekevät aloitteita koskien valtio ja kirkon nykyisiä suhteita. Näiden suhteiden ei missään valtiossa saisi olla katolisen kirkon eikä muunkaan kirkon etujen mukaisia, vaan näiden suhteiden pitäisi saada inspiraatiota Vatikaani II kirkolliskokouksen laatimasta Konstitutiosta ”Gaudium et Spes”. Ko. Konstitutiosta (luku 76) sanotaan mm. että Kirkko ei odota viranomaisten tarjoamia etuoikeuksia, vaan kirkko tulee luopumaan omista jo olemassa olevista oikeuksistaan mikäli ko. oikeuksien hyväksikäyttämistä saattaisi syntyä epäilyjä koskien kirkon uskottavuutta. Olemme tietoisia, että kirkon ja valtion suhteista keskusteleminen tarkoittaa myös sitä, että Kirkosta tulee enemmän Jumalan Kansa ja vähemmän hierarkkinen rakenne. Tämä on nimenomaan tavoite, johon pykri Vatikaani II Kirkolliskokous.

Pohtiessamme Euroopan tulevaisuutta vuosituhaten alussa, jolloin ihmiskunta elää kriittisessä kasvuvaiheessa, olemme tietoisia omasta roolistamme sekä omasta vastuustamme kristillisten kirkkojen ekumeniaprosessissa. Tämä virallinen prosessi etenee liian hitaasti kirkkokansan odotuksista huolimatta. Meillä on myös vastuu koskien dialogia muiden uskontojen kanssa, erityisesti Islamin kanssa.

Eri uskontojen yhteisymmärryksen saavuttaminen asioissa kuten sosiaalietiikka ja kansainvälinen rauhanprosessi olisi mainio aikaansaanto maanosallemme ja EU:lle.

Meitä ohjaavat Raamatun Sanat, joista saamme toivoa, että uudesta Euroopasta tulee veturi paremman maailman rakentamisprosessissa.

European Network Church on the Move

Fédération des Réseaux de Parvis (47 associations)

Redes Cristianas (80 associations)

Catholics for Free Choice (CFFC)

Pavés

Wir sind Kirche, Germany

Iniziativa Christenrechte in den Kirke

Iglesia de Base de Madrid

Dones creientes, Valencia

Catòlics por el derecho a decidir

Somos Iglesia

David et Jonathan

Observatoire chrétien de la laïcité

Nous sommes aussi l’Eglise

Partenia 2000

Demain l’Eglise

Femme et hommes en Eglise

Esperance 54, Nancy

Chrétien pour une Eglise dégagée de l’Ecole confessionnelle

Fraternité Agapé

Amis du 68 rue de Babylone, Paris

SEL 85

Droits et libertés dans les Eglises

Humanistes et Croyants 35

Chrétien sans frontières, Gironde

Recherche et Partage, Valence

Equipe National et d’Animation des

Communautés de Base

Jonas-Vosges

Nos Somos Igreja

We Are Church, Finland

Initiativgruppe “Für eine lebendigere kirche”

Comunità cristiane di base italiane

Noi Siamo Chiesa

Rooma- Berliini-Helsinki 25 Maaliskuuta 2007